

Na pokopališču.

(Po Voglovi baladi.)

Tam pri grobarju pozvoni . . .
„Grobar ti stari, čuj, odpri!

Pokazal bodeš mi brez prič,
kje drag počiva mi mrlič! . . .“

Tako govoril je vojak,
ogorel kuštrobrad junak.

„„Kdo tu leži ti pokopan,
ko bil v ljubezni si mu vdan? —““

„To moja mati Lena je,
bilà preblaga žena je! . . .“

„„O, Marko, Marko, ti si res?
Ne bi spoznal te, drug si ves! —

Todà pojdiva . . . Tu je kraj,
kjer ti počiva mati zdaj . . .““

Vojak na grobu postoji
in nagne glavo, obmolči . . .

Upira v dragi grob oko,
oko otožno in mokró . . .

A zdajci zdrzne se in de:
„Da tu počiva mati? . . . Ne!

Kako bi mali kos zemljé
objel mi materno srce?! . . .“

Janko Leban.

Náša pomlad.

Čez naše lepe bele kraje
in mlade njive, tiše gaje
šla je pomlad.

Nasula rož, nasula cvetja
in nova, svetla razodetja
v sree — pomlad.

Kdor v zimi je holan polegaj
in čmeren sam s seboj se kregaj,
poglej v pomlad!

Naj gre in s solneem se pobratí
in vsat naj bo med nami svati
in z nami mlad!

Franjo Roš.